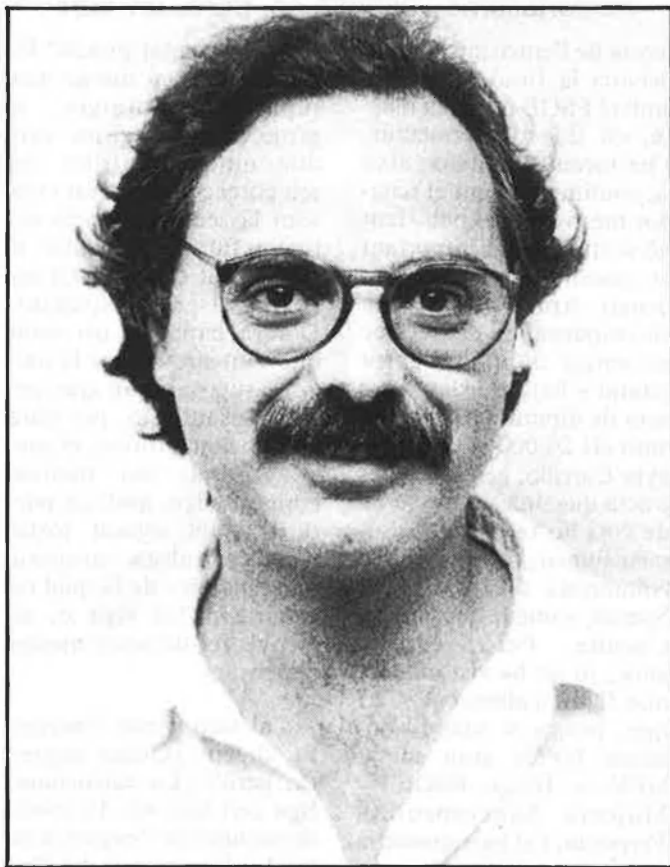

Ricard Avellan*

El llarg camí del nacionalisme

El debat al si del nacionalisme continua obert, ocupat ara per una opinió des de les files del PSPV-PSOE, una opinió que gira al voltant del tema amb un interrogant ben clar: ¿Es pot fer nacionalisme des del PSOE?

A ningú no ha sorprés el resultat assolit per l'alternativa nacionalista representada per la UPV en les darreres eleccions. Hom podrà lamentar-se'n amb més o menys profunditat, però el poble ha expressat la seua voluntat, optant majoritàriament per un programa d'avanç que presentava el PSOE, davant el projecte regressiu de la Coalición Popular. I aquesta ha estat la realitat; no n'hi ha una altra; una realitat que, per afegitó, ha portat el «provincial blaverro-feixisme» a les més altes cotes de representativitat: un escó a Madrid.

El PSOE podrà agradar més o menys als nacionalistes d'aquest país, però és un guany positiu per a dur endavant una política valenciana des de la Generalitat. L'única política possible des de la mateixa realitat, que ha permès fer passos endavant, sobretot, en el terreny cultural i educatiu, passos decidits que, inclús, han anat més enllà del que cap nacionalista no hagués somiat en justícia fa uns anys enrere, i això ha de tenir un reconeixement explícit.

La nostra història ha estat farcida de fracassos, de frustracions col·lectives, d'abandonaments... És ara quan es comença a fer una política dirigida des de i cap al País Valencià. Els famosos i irrealistes vint-i-cinc anys de nacionalisme polític de postguerra són pocs per a recuperar un poble de la gran dormida en què ha estat durant segles. Sols i després d'una llarga etapa de govern socialista es podrà despertar el nostre poble. Temps al temps.

L'alternativa nacionalista no sols és possible sinó necessària al País Valencià, però, vulguen o no, encara és un projecte a llarg termini. Els nacionalistes estem escampats pertot arreu per-

què no hi ha una estratègia nacionalista unitària. D'acord que cal dibuixar l'alternativa, que cal jugar a llarg termini... Però reconeguem que altres nacionalistes —que militem en el socialisme— treballem també pel país dintre d'una altra alternativa política. És pot fer país des de molts llocs. Qua cadascú faça allò que crega millor pel seu país, des del pragmatisme o des de la utopia, des del treball en les institucions públiques o des del

carrer, des del present o des del futur. La via de les desqualificacions, de l'exclusivisme, del puritanisme... sols condueix a l'entrebanc, a la recerca i persecució d'enemics, i en definitiva, a marejar.

Ni aplaudiments ni col·laboracionisme, però sí, almenys, reconeixement del treball fet des de les institucions públiques, que ha estat possible pels socialistes; imagineu-vos, si no, què hauria succeït —fent política ficció— si la UCD re-

benta o si la Coalición Popular hagués guanyat les eleccions. Cal no mirar enrere, però podem imaginar-nos, almenys, quin n'hauria estat el resultat. Deixem-ho córrer, i mirem el nostre present partint de la nostra realitat. I la tasca dels socialistes ha estat assentar les bases per reconstruir aquest país, que mai no ha existit sinó en la nostra ment i en la història passada.

El Noucentisme, moviment cultural i polític, va tenir lloc a Catalunya a principi del segle XX, i significà la primera intervenció governamental en la història de la nostra cultura moderna, de la mà de Prat de la Riba i de la Lliga.

Ara i ací comença el Postnoucentisme. I mai en la nostra història no s'havia fet tant per la llengua i per la cultura. Anem darrere, però anem. I tot cal tenir-ho en compte. El nostre present és distint, perquè el nostre passat també ho ha estat, i no és culpa nostra.

La collita, l'arreplegarem, però no ara mateix. La Renaixença valenciana comença realment a partir del 1971 quan naixen els Premis Octubre, quan la Universitat es valencianitza... Però el Noucentisme apareix l'any 1979 quan els socialistes tenen el poder municipal. I deu anys són pocs —quan la decadència s'inicià al segle XVI— per recuperar tant de temps perdut.

No obstant això, els socialistes hauríem pogut fer més del que hem fet, i han estat moltes les renúncies... Per això, al si del socialisme i en certs ambients es dubta si militar en el PSOE és la millor cosa que es pot fer pel nacionalisme. El debat continua obert. □

(*) PSPV-PSOE